

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Danielou Břízovou Ratajovou LL.M. ve věci

žalobce: **T [REDACTED] R [REDACTED]**, narozený [REDACTED]
bytem [REDACTED]
zastoupený advokátem Mgr. Janem Pokorným
sídlem Pernerova 293, 186 00 Praha 8

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16/424, 128 10 Praha 2
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

o zaplacení 288 525 Kč s přísl.

takto:

- I. Řízení o žalobě, jíž se žalobce domáhal zaplacení částky 21 080 Kč z titulu náhrady škody v podobě ušlého zisku, se zastavuje.
- II. Žaloba, jíž se žalobce domáhal zaplacení 8,05% úroku z prodlení ročně z částky 21 080 Kč od 13. 4. 2016 do zaplacení, se zamítá.
- III. Řízení o žalobě, jíž se žalobce domáhal zaplacení částky 100 000 Kč z titulu nemajetkové újmy způsobené časem stráveným ve vazbě, se zastavuje.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 100 000 Kč od 13. 4. 2016 do 25. 10. 2016, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

- V. Žaloba, jíž se žalobce domáhal zaplacení částky 87 500 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně z uvedené částky od 13. 4. 2016 do zaplacení z titulu nemajetkové újmy způsobené časem stráveným ve vazbě, se zamítá.
- VI. Řízení o žalobě, jíž se žalobce domáhal zaplacení částky 14 500 Kč z titulu nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním, se zastavuje.
- VII. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 14 500 Kč od 13. 4. 2016 do 25. 10. 2016, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- VIII. Žaloba, jíž se žalobce domáhal zaplacení částky 35 500 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně z uvedené částky od 13. 4. 2016 do zaplacení z titulu nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním, se zamítá.
- IX. Žaloba, jíž se žalobce domáhal zaplacení částky 4 235 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně z uvedené částky od 13. 4. 2016 do zaplacení z titulu náhrady škody za exekuci, se zamítá.
- X. Řízení o žalobě, jíž se žalobce domáhal zaplacení částky 14 980 Kč z titulu náhrady škody v podobě nákladů vynaložených na obhajobu, se zastavuje.
- XI. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 14 200 Kč od 13. 4. 2016 do 25. 10. 2016, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- XII. Řízení o žalobě, jíž se žalobce domáhal zaplacení částky 10 730 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky 780 Kč od 13. 4. 2016 do 25. 10. 2016 a z částky 10 730 Kč od 13. 4. 2016 do zaplacení z titulu náhrady škody v podobě nákladů vynaložených na obhajobu, se zamítá.
- XIII. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenu soudu dne 9. 5. 2016 domáhal na žalované náhrady škody a přiměřeného zadostiučinění v celkové výši 288 525 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 13. 4. 2016 do zaplacení. Důvodem bylo nezákonné trestní stíhání vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 (dále jen „OS“) pod sp. zn. [REDAKCE], které bylo vůči žalobci zahájeno dne 13. 12. 2012, resp. obvinění mu bylo sděleno dne 14. 12. 2012, kdy zároveň proběhl proti žalobci brutální zásah, během něhož byl zadržen. Žalobce dále stručně popsal průběh předmětného trestního stíhání a mj. uvedl, že usnesením OS ze dne 16. 12. 2012 byl vzat do vazby; usnesením Městského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2013 byla žalobcova stížnost proti vzetí do vazby zamítnuta a žalobce byl propuštěn z vazby až dne 17. 4. 2013, tj. po 125 dnech. Žalobce byl rovněž předběžným opatřením ze dne 20. 12. 2012 vykázán ze společného obydlí, během svého pobytu ve vazbě, který byl velmi stresující, musel několikrát vyhledat odbornou pomoc psychologa, zhubnul téměř 20 kg a v důsledku vazebního stíhání přišel o budoucí zaměstnání, které měl předběžně přislíbené. Žalobce dále uvedl, že ve vazbě trpěl zánětem zádového nervu, který nebyl řádně léčen. Žalobce byl obviněn ze zločinu týrání svěřené osoby, což je dle něho trestný čin, který je obecně vnímán společenský jako velmi závažný a zavrženíhodný a s ohledem na charakter trestného činu tak bylo pro žalobce i samotné trestné stíhání na svobodě stresující. Proti zproštění obžaloby ze strany OS dne 19. 7. 2013 podal státní zástupce odvolání v neprospěch žalobce, na základě čehož Městský soud v Praze usnesením z 19. 11. 2013 odvolání vyhověl a zprošťující rozsudek OS zrušil a věc vrátil zpět. OS následně uznal žalobce vinným, proti čemuž se odvolal žalobce, ale jeho odvolání bylo zamítnuto; žalobce následně podal dovolání k Nejvyššímu soudu ČR, který usnesením z 26. 2. 2015 napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil zpět OS. Ten žalobce dne 24. 4. 2015 zprostil obžaloby (právní moc 23. 5. 2015), tj. až po více než dvou letech po propuštění z vazby, přičemž trestní stíhání trvalo více než 3 roky.

Žalobce dále tvrdil, že byl ze strany svého okolí vnímán jako podezřelý, snížila se šance jeho uplatnění na trhu práce, neboť neměl čistý trestní rejstřík a v souvislosti s trestním stíháním vznikla majetková škoda, a to v důsledku exekuce vedené na jeho majetek, když mu bylo v trestním řízení uloženo, aby nezletilým dětem (s nimiž žil) zaplatil nemajetkovou újmu ve výši 50 000 Kč každému, což vedlo k jeho finančním potížím, přičemž exekuční řízení bylo pravomocně zastaveno až dne 4. 6. 2015. Žalobce shrnul, že došlo k porušení jeho práva na osobní svobodu, důstojnost, osobní čest, dobrou pověst a nedotknutelnost obydlí, která jsou zaručená Listinou základních práv a svobod. V důsledku toho pak žalobci v souvislosti s jeho pobytem ve vazbě a s trestním stíháním vznikla škoda majetková i nemajetková.

2. Žalobce se konkrétně domáhal: (i) náhrady majetkové škody v podobě ušlého zisku ve výši 21 080,- Kč za čas strávený ve vazbě, kdy tak nemohl nastoupit do zaměstnání, které měl přislíbeno (žalobce požadovanou částku vyčíslil paušální sazbou 170 Kč/den); dále (ii) přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu za čas strávený ve vazbě, a to ve výši 187 500 Kč, tj. 1 500 Kč za jeden den strávený ve vazbě - za celkem 125 dnů; dále (iii) přiměřené zadostiučinění ve výši 50 000 Kč za vzniklou nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním; žalobce rovněž požadoval (iv) náhradu majetkové škody ve výši 4 235 Kč za exekuční řízení, které proběhlo v souvislosti s trestním stíháním; a (v) náhradu škody odpovídající nákladům vynaložených na právní zastoupení v trestním řízení v celkové výši 25 710 Kč (1 840 Kč za 1 úkon právní služby s odkazem na ustanovení § 10 odst. 3 písm. c) ve spojení s § 7 bod 5 a § 12a odst. 1 advokátního tarifu). Žalobce rovněž uvedl, že dne 12. 10. 2015 své nároky uplatnil u žalované, která však jeho žádost v zákonné šestiměsíční lhůtě nevyřídila.
3. Žalovaná v podání doručeném soudu dne 8. 11. 2016 nesouhlasila s žalobou a navrhla její zamítnutí. Žalovaná učinila nesporným, že žalobce se na ni dne 12. 10. 2015 obrátil s žádostí o náhradu újmy z důvodu uvedeného v žalobě. Dále žalovaná učinila nesporným průběh a výsledek trestního řízení vedeného proti žalobci u OS pod sp. zn. ██████████. Žalovaná uvedla, že v rámci předběžného projednání žádosti žalobce uznala částečně jeho nárok na náhradu škody odpovídající nákladům na obhajobu, a to ve výši 14 980 Kč, dále mu poskytla zadostiučinění za čas strávený ve vazbě ve výši 100 000 Kč (800 Kč/den) a omluvu, a dále mu zaplatila částku 14 500 Kč coby zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání. Ve vztahu k požadavku žalobce na náhradu škody spočívající ve výlohách na právní zastoupení v rámci trestního řízení pak žalovaná uvedla, že některé z požadovaných úkonů právní služby neuznala, a sice poradu s klientem dne 8. 10. 2014, kterou považovala za součást úkonu převzetí věci, dále nahlížení do spisu dne 13. 10. 2014 trvalo necelé 2 hodiny, protože byl přiznán 1 úkon namísto požadovaných 4 úkonů a právní rozbor věci ze dne 14. 10. 2014 nebyl ve spise dohledán, protože rovněž žalovaná za něj nepřiznala náhradu. K samotnému trestnímu řízení žalovaná uvedla, že přihlédla k tomu, že žalobce byl stíhán pro trestný čin, který je společensky vnímán negativně, vliv délky řízení na výši zadostiučinění však byl dle žalované spíše malý, když trestní stíhání trvalo cca 29 měsíců. Žalobce dále dle žalované nedoložil požadovanou výši ušlého zisku, stejně tak dle žalované nevznikl nárok na náhradu škody v důsledku exekučního řízení, které nebylo v příčinné souvislosti s trestním stíháním, ale s neplněním závazků ze strany žalobce.
4. V podání doručeném soudu dne 9. 12. 2016 žalobce vzal svou žalobu částečně zpět, a to ve výši 129 480 Kč z toho důvodu, že žalovaná dne 25. 10. 2016 zmíněnou částku žalobci uhradila. Ve zbylém rozsahu, včetně úroků z prodlení z již zaplacené částky, žalobce na své žalobě setrval. Žalobce dále uvedl, že jím požadovaný rozsah úkonů právní služby je oprávněný a že exekuční řízení bylo primárně vedeno v důsledku chybného úředního

postupu, nikoli neplnění jeho povinností, což mu nemůže být kladeno k tíži. Ve vztahu k ušlému zisku žalobce vysvětlil, že s ohledem na okolnosti případu nemůže prokázat konkrétní ušlý zisk, protože se opřel o paušální částku stanovenou pro takové případy v § 30 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“). Žalobce dále uvedl, že jeho trestní stíhání bylo medializováno na TV Barrandov, v jejíž reportáži byl žalobce vykreslen jako lidská zřůda, která dlouhodobě týrala svěřené děti. Požadovaná částka na nemajetkovou újmu je tedy dle žalobce přiměřená. Žalobce svá tvrzení stručně zopakoval v reakci na vyjádření žalované rovněž v podání doručeném soudu dne 14. 12. 2016.

5. Dne 12. 5. 2017 se konalo ve věci jednání, během něhož žalobce k nároku na „obhajné“ uvedl, že žalovanou rozporovaná první porada žalobce a jeho obhájce proběhla telefonicky a následně téhož dne rovněž fyzicky, a tudíž mu za tuto další poradu náleží náhrada nákladů, neboť se nejednalo o stejný úkon jako převzetí právního zastoupení. Žalobce dále uvedl, že požadovaný rozsah náhrady nákladů za studium spisu je s ohledem na jeho obsáhlost oprávněný. Žalovaná k tomu uvedla, že nahlížení do spisu a jeho studium není úkonem právní služby, nadto nelze žalobci uhradit na „obhajném“ paušální náhradu výdajů za úkony, které žalobce uhradil v nižší výši než dle advokátního tarifu; právní rozbor žalovaná nepovažovala za účelně vynaložený náklad. Během jednání byl žalobce soudem vyzván dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. k doplnění žalobních tvrzení a návrhů důkazních prostředků ve vztahu k požadovanému nároku z titulu ušlého zisku a dále k dopadům trestního stíhání do osobní sféry žalobce.
6. Dne 7. 6. 2017 žalobce vzal částečně svou žalobu zpět co do výše 21 080 Kč odpovídající požadovanému nároku z titulu ušlého zisku. Důvodem byla žalobcem zmíněná důkazní nouze k prokázání existence daného nároku. Na základě výzvy soudu dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. žalobce doplnil, že v důsledku trestního stíhání se uzavřel do sebe, trpěl depresemi a došlo k narušení jeho vztahu k ženám.
7. Během jednání konaného dne 23. 6. 2017 žalobce uvedl, že při jeho zadržení ze strany Policie ČR došlo vyražení dvou zubů, jejichž oprava mu po vzetí do vazby byla odepřena. Žalobce postavil na jisto, že nežádá zvláštní odškodnění za zmíněnou ztrátu zubů a byl soudem vyzván dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. k prokázání uvedených tvrzení. E-mailem ze dne 4. 7. 2017 právní zástupce žalobce soudu sdělil, že se mu nepodařilo dohledat záznam o vytažení zubů žalobcem při jeho zadržení ze strany Policie.

K částečnému zastavení řízení:

8. Podle § 96 odst. 1 o.s.ř. žalobce může vzít za řízení zpět návrh na jeho zahájení, a to zčásti, nebo zcela. Podle § 96 odst. 2 věty první o.s.ř. platí, že je-li návrh vzat zpět, soud řízení zcela, popřípadě v rozsahu zpětvzetí návrhu zastaví. Dle § 96 odst. 3 a odst. 4 o.s.ř. pak platí, že jestliže ostatní účastníci se zpětvzetím návrhu z vážných důvodů nesouhlasí, soud rozhodne, že zpětvzetí návrhu není účinné. To však neplatí, dojde-li ke zpětvzetí návrhu dříve, než začalo jednání.
9. Jak uvedeno shora, žalobce dne 7. 6. 2017 vzal částečně svou žalobu zpět ve výši částky 21 080 Kč, které se domáhal z titulu ušlého zisku, přičemž žalovaná nevyslovila nesouhlas se zpětvzetím. **Z uvedeného důvodu soud ve zmíněném rozsahu řízení zastavil, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.**

10. Dne 9. 12. 2016 žalobce vzal částečně svou žalobu zpět, a to ve výši 129 480 Kč. Důvodem byla skutečnost, že žalovaná dne 25. 10. 2016 zmíněnou částku žalobci zaplatila v rámci předběžného projednání jeho žádosti. Uvedenou skutečnost soud zjistil (nad rámec shodných tvrzení účastníků) rovněž z výpisu bankovního účtu žalobce, dle něhož byla dne 25. 10. 2016 připsána částka 129 480 Kč. Jak plyne z tvrzení žalované (a dále ze stanoviska žalované ze dne 18. 10. 2016), žalovanou celková uhrazená částka odpovídá částce 14 980 Kč z titulu vynaložených nákladů na obhajobu, 100 000 Kč odpovídající nemajetkové újmě za čas strávený ve vazbě a částce 14 500 Kč za nezákonné trestní stíhání.
11. **Jelikož žalobce vzal zpět žalobu ohledně požadavku na náhradu újmy v celkové výši 129 480 Kč, soud v tomto rozsahu řízení zastavil, jak je uvedeno ve výrocích III., VI. a X. tohoto rozsudku.**

Skutková zjištění:

12. Ze shodných tvrzení stran, stejně jako z některých listinných důkazů (tj. žádost žalobce ze dne 12. 10. 2015 a ze stanoviska žalované ze dne 18. 10. 2016) soud zjistil a má za prokázané, že dne 12. 10. 2015 (a v následujících dvou doplněních žádosti) žalobce uplatnil u žalované nároky z důvodu a výši uvedené v žalobě. Jak uvedeno shora, ze zmíněného stanoviska žalované soud dále vzal za prokázané, že žalovaná přiznala žalobci škodu spočívající v nákladech vynaložených na obhajobu v předmětném trestním řízení v rozsahu sedmi úkonů právní služby v celkové výši 14 980 Kč, odškodnění nemajetkové újmy způsobené vazebním stíháním ve výši 100 000 Kč (800 Kč x 125 dní) a dále odškodnění nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním ve výši 14 500 Kč a ve zbylém rozsahu žádosti žalobce nevyhověla. Ve vztahu k průběhu trestního řízení soud dále ze stanoviska žalované ze dne 18. 10. 2016 zjistil, že žalobce byl obviněn ze spáchání zločinu týrání svěřené osoby dle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. c) a d) trestního zákoníku. Žalovaná konstatovala, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 zákona, kterým bylo usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 13. 12. 2012, neboť žalobce byl zproštěn obžaloby dle § 226 písm. a) trestního řádu z toho důvodu, že nebylo prokázáno, že by se stal skutek, pro nějž byl žalobce stíhán. Z přípisu žalobce ze dne 9. 5. 2016 adresovaného žalované soud zjistil, že žalobce sdělil žalované, že podá žalobu k soudu, když jeho žádost o mimosoudní projednání nebyla vyřízena v zákonné lhůtě.
13. Soud tedy konstatuje, že žalobce splnil podmínku pro soudní uplatnění nároku na náhradu škody či nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem předvídanou § 14 zákona představovanou předběžným uplatněním nároku u příslušného orgánu (tj. zde žalovaná).
14. Mezi stranami bylo nesporné, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, resp. k nezákonnému vedení trestního stíhání žalobce. Dále byl mezi stranami nesporný průběh předmětného trestního řízení vedeného u OS pod sp. zn. ██████████, tak jak jej popsal žalobce, a to včetně důvodu obvinění, tj. týrání svěřené osoby, a trvání vazby žalobce v délce 125 dní.
15. Z exekučního příkazu sp. zn. ██████████ vydaného exekutorským úřadem Praha 9 dne 10. 2. 2015 soud zjistil, že proti žalobci byla nařízena exekuce příkázáním pohledávky k návrhu oprávněných M██████ H██████ a D██████ H██████ na základě vykonatelného exekučního titulu, kterým bylo usnesení Městského soudu v Praze č. j. ██████████ ze dne 2. 7. 2014 ve výši celkem 232 192,50 Kč. Z usnesení exekutorského úřadu Praha 9 sp. zn. ██████████ ze dne 13. 5. 2015 soud zjistil, že shora uvedené exekuční

řízení bylo zastaveno a oprávněným (tj. nikoli žalobci) bylo uloženo, aby zaplatili náklady exekučního řízení ve výši 4 235 Kč.

16. Z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2015, č. j. [REDAKCE] soud zjistil, že bylo změněno shora uvedené rozhodnutí exekutora ze dne 13. 5. 2015 tak, že náklady exekučního řízení ve výši 4 235 Kč je povinen exekutorovi zaplatit žalobce coby povinný. Z odůvodnění usnesení soud dále zjistil, že Městský soud v Praze dospěl k závěru, že oprávnění po právní moci usnesení, které žalobci uložilo povinnost zaplatit nemajetkovou újmu, vyčkávali a vyzývali žalobce k dobrovolnému plnění a teprve poté byl podán návrh na exekuci, přičemž to byl tedy výlučně povinný, kdo zavinil vlastní vedení exekučního řízení a tudíž i náklady exekutora, žalobce se choval protizákonně a nerespektoval pravomocný vykonatelný exekuční titul a nesplnil svou povinnost; na uvedeném závěru dle Městského soudu v Praze nemohlo ničeho změnit ani to, že exekuční titul byl následně zrušen na základě mimořádného opravného prostředku.
17. Za výměnného listu k odbornému vyšetření ze dne 15. 9. 2015 soud zjistil, že žalobce byl dne 24. 9. 2014 vyšetřen pro [REDAKCE] a byla mu nasazena medikace, přičemž dle sdělení žalobce měla [REDAKCE] trvat ještě několik měsíců; dle lékaře teoreticky nelze vyloučit, že [REDAKCE] byla způsobena enormním stresem, který žalobce v dané době dle svého sdělení měl.
18. Z přípisu vězeňské služby ze dne 10. 9. 2015 soud zjistil, že ve vazební věznici jsou ze strany psychologů obviněným poskytovány pouze ventilační pohovory, ale nejedná se o odbornou psychologickou péči ve smyslu realizace vyšetření či léčení. Ze zdravotnické dokumentace žalobce vystavené Vězeňskou službou ČR soud zjistil, že se žalobce ve vazební věznici léčil s [REDAKCE] měl problémy s nohou, kterou necítil a výrazně zhubnul. Ze zprávy Ústřední vojenské nemocnice v Praze ze dne 29. 3. 2013 soud zjistil, že žalobce byl vyšetřen na neurologickém oddělení a odešel v doprovodu eskorty ve stabilizovaném stavu. Z lékařského vyšetření při vstupní prohlídce ze dne 17. 12. 2012 soud zjistil, že se žalobce cítil zdravý, léky nebral; z lékařské zprávy dále soud zjistil stav chrupu žalobce ke dni 19. 12. 2012, z něhož je patrné, že žalobci chyběly 2 zuby č. 5 v dolní čelisti. Z několika přípisů Vězeňské služby soud zjistil, že dne 11. 4. 2013 bylo požádáno o přemístění žalobce na návrh lékaře za účelem neurologického vyšetření v ÚVN Střešovice, které proběhlo dne 18. 4. 2013; dne 8. 4. 2013 bylo požádáno o souhlas s přemístěním žalobce do ÚVN za účelem vyšetření CT páteře, které proběhlo dne 12. 4. 2013; přípisem ze dne 28. 3. 2013 bylo požádáno o souhlas s přemístěním žalobce do ÚVN za účelem neurologického vyšetření, které proběhlo dne 29. 3. 2013. Ze záznamu o prohlídce žalobce v Ústavu soudního lékařství dne 17. 12. 2012 soud zjistil, že žalobce byl schopen se účastnit policejních úkonů a umístění v policejní cele.
19. Z daňového dokladu České pošty ze dne 20. 3. 2015 soud zjistil, že byla zaplacená částka 30 Kč včetně DPH za elektronickou konverzi.
20. Z příjmového dokladu ze dne 8. 10. 2014 soud zjistil, že žalobce zaplatil svému obhájci Mgr. Janu Pokornému za právní služby částku 6 000 Kč; dne 31. 10. 2014 zaplatil částku 9 000 Kč. Z příjmového dokladu ze dne 9. 6. 2015 soud zjistil, že žalobce zaplatil svému obhájci za fakturu č. [REDAKCE] částku 4 000 Kč, z příjmového dokladu ze dne 22. 6. 2015 soud zjistil, že žalobce zaplatil svému obhájci za fakturu č. [REDAKCE] částku 18 064 Kč.
21. Z faktury č. [REDAKCE] ze dne 8. 10. 2014 soud zjistil, že právní zástupce žalobce vystavil žalobci fakturu za právní služby ve výši 6 000 Kč; z přílohy k faktuře soud zjistil, že se jednalo

o právní poradě dne 8. 10. 2014 ve výši 1 000 Kč a zálohu na právní rozbor ohledně možnosti podání dovolání ve výši 5 000 Kč.

22. Z faktury č. [REDAKCE] ze dne 31. 10. 2014 soud zjistil, že právní zástupce žalobce vystavil žalobci fakturu za právní služby ve výši 9 000 Kč; z přílohy k faktuře soud zjistil, že se jednalo o právní poradě dne 8. 10. 2014 v rozsahu 2 hodin ve výši 1 000 Kč (již bylo fakturováno), dále se jednalo o studium spisu v rozsahu 6 hodin ve výši 3 000 Kč, nahlížení do spisu v rozsahu 2 hodin ve výši 1 000 Kč, právní rozbor ve výši 4 000 Kč (již bylo fakturováno), sepsal dovolání ve výši 6 000 Kč. Ze záznamu o právní poradě ze dne 8. 10. 2014 soud zjistil, že téhož dne se žalobce dostavil do kanceláře svého obhájce za účelem konzultace, která trvala od 14:15 hod. do 16:10 hod. Z e-mailu obhájce žalobce ze dne 15. 10. 2014 adresovaného žalobci soud zjistil, že jeho přílohou byl právní rozbor možnosti podání dovolání a jeho předpokládané úspěšnosti ze dne 14. 10. 2014.
23. Z faktury č. [REDAKCE] ze dne 3. 3. 2015 soud zjistil, že právní zástupce žalobce vystavil žalobci fakturu za právní služby ve výši 2 000 Kč, z níž však žalobce dle jeho vyjádření při jednání konaném dne 23. 6. 2017 ničeho nepožadoval. Soud z dané faktury dále zjistil, že obhájce žalobce vyfakturoval právní službu spočívající v podnětu k odkladu výkonu rozhodnutí ze dne 15. 12. 2014 ve výši 0 Kč.
24. Z faktury č. [REDAKCE] ze dne 13. 5. 2015 soud zjistil, že právní zástupce žalobce vystavil žalobci fakturu za právní služby ve výši 4 030 Kč; z přílohy k faktuře soud zjistil, že se jednalo o mj. o poplatek 30 Kč za elektronickou konverzi sdělení NS ČR dne 20. 3. 2015.
25. Z faktury č. [REDAKCE] ze dne 22. 6. 2015 soud zjistil, že právní zástupce žalobce vystavil žalobci fakturu za právní služby ve výši 18 064 Kč; z přílohy k faktuře soud zjistil, že se jednalo mj. o schůzku se žalobcem a návrh na doplnění dokazování dne 16. 4. 2015 v celkové výši 2 500 Kč, a dále účast obhájce u hlavního líčení dne 24. 4. 2015 ve výši 2 000 Kč. Ze záznamu o právní poradě ze dne 16. 4. 2015 soud zjistil, že žalobce se téhož dne dostavil do kanceláře svého obhájce za účelem konzultace, která trvala od 8:40 hod. do 10:05 hod.
26. Z faktury č. [REDAKCE] ze dne 17. 12. 2015 soud zjistil, že soudní exekutor vystavil žalobci fakturu za náklady exekuce ve výši 4 235 Kč.
27. Z výpisu bankovního účtu žalobce soud zjistil, že dne 25. 10. 2016 žalovaná uhradila žalobci částku 129 450 Kč.
28. Z přípisu od vězeňské služby ČR ze dne 16. 11. 2017 soud zjistil, že v období od 16. 12. 2012 do 17. 4. 2013 byly žalobci ve vazební věznici poskytnuty celkem 4 intervence od psychologa, a dále že se žalobce pravidelně scházel se dvěma kaplany, s nimiž proběhlo celkem 9 setkání.
29. Z výsledku svědkyně K [REDAKCE] K [REDAKCE] matky žalobce, soud zjistil, že žalobce byl v době vazebního stíhání ve špatném psychickém stavu, měl zdravotní potíže a užíval léky, nemohl spát ani se soustředit a dále při její návštěvě ve vazební věznici přišel žalobce o berlič a také měl [REDAKCE]. Jeho trestní stíhání bylo medializováno, ale známí rodiny žalobce i jeho sousedé po odvysílání reportáže v TV Barrandov o jeho trestním stíhání obsahu reportáže nevěřili. Žalobce je profesionálním řidičem, ale následně po trestním stíhání nemohl několik měsíců sednout za volant, což se nakonec zlepšilo a žalobce se ke své profesi vrátil. Žalobce přestal mít důvěru v ženy.

30. Z účastnického výslechu žalobce soud zjistil, že jej zadržel útvar rychlého nasazení, při němž mu byly vyraženy dva zuby a byl odvezen do cely předběžného zadržení. Ve vazbě žalobce zhubl a měl psychické a zažívací problémy a dále problémy s páteří [REDAKCE] který dlouho nikdo neřešil, až po urgencích jeho právního zástupce byl žalobce eskortován k ošetření na neurologii v ÚVN. Stejně tak vazební zubař odmítl řešit jeho problémy se zuby s tím, že žalobce dosud nebyl odsouzen. Soud dále z výpovědi žalobce zjistil, že již před zahájením trestního stíhání měl minimální kontakt s přáteli a omezil své koníčky, protože na ně neměl čas. Syn žalobce nevěřil tomu, že by žalobce byl vinen a chodil za ním na návštěvy do vazební věznice; širší rodina se o trestním stíhání nedozvěděla, neboť to žalobce tajil. Po propuštění z vazební věznice žalobce nemohl spát a v důsledku záznamu v rejstříku trestů pro něj bylo obtížné najít pracovní uplatnění a tak jej živila jeho matka; žalobce si našel nové zaměstnání (opět řidič) asi dva měsíce po propuštění z vazby. Soud dále z výslechu žalobce zjistil, že ukončil své předchozí zaměstnání v listopadu 2012, tj. před jeho zadržením a zahájením trestního stíhání. Informace o trestním stíhání žalobce se roznesla rovněž mezi bývalými kolegy u předchozího zaměstnavatele. Soud dále zjistil, že žalobce si našel novou přítelkyni cca dva a půl roku před jeho výpovědí (která se konala při jednání dne 6. 10. 2017).
31. Z výslechu svědka V [REDAKCE] K [REDAKCE], bývalého kolegy žalobce, soud zjistil, že žalobce nesl trestní stíhání špatně pro strážce psychické a že informace o trestním stíhání se rozkřikla mezi jeho kolegy v zaměstnání. Po skončení trestního řízení nebyl žalobce psychicky v pořádku. Svědek nadto uvedl, že žalobce byl obviněn z pedofilie, že v době zahájení trestního stíhání spolu pracovali u toho samého zaměstnavatele a že žalobcovo trestní stíhání se projevilo na jeho pracovních výkonech. S ohledem na skutečnost, že sám žalobce uvedl, že v daném zaměstnání ukončil pracovní poměr ještě před zahájením trestního stíhání, soud hodnotil zmíněná tvrzení svědka o dopadech do pracovní sféry žalobce jako nevěrohodná, protože z nich nadále nevycházel.
32. Z reportáže TV Barrandov ze dne 6. 7. 2014 soud zjistil, že o trestním stíhání žalobce byla natočena a odvysílána reportáž, v níž byl zaznamenán žalobce, bylo uvedeno jeho jméno a příjmení spolu se stručným popisem jeho obvinění a uloženého trestu, a dále bylo mj. uvedeno, že žalobce svou družku a její děti bil, nadával jim a vyhrožoval, v důsledku čehož došlo k psychickému zhroucení chlapce, kterého žalobce vychovával; součástí reportáže dále byly ilustrační záběry zobrazující dítě při jednání, kterého se měl žalobce údajně dopustit.
33. Soud pro nadbytečnost neprovedl výslech svědkyně L [REDAKCE] Ch [REDAKCE]
34. Soud na základě provedeného dokazování dospěl k závěru o skutkovém stavu tak, jak je popsán shora v části o skutkových zjištěních.

Právní úprava:

35. Podle § 1 zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 2 zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.
36. Podle § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.

37. Podle § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle odst. 2 zmíněného ustanovení má právo na náhradu škody i ten, s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv s ním jako s účastníkem řízení jednáno být mělo.
38. Dle § 8 odst. 1 zákona platí, že nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, lze uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
39. Podle § 9 odst. 1 zákona má právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě také ten, na němž byla vazba vykonána, jestliže bylo proti němu trestní stíhání zastaveno, jestliže byl obžaloby zproštěn nebo jestliže byla věc postoupena jinému orgánu.
40. Podle § 14 odst. 1 zákona se nárok na náhradu škody uplatňuje u orgánu uvedeného v § 6 (tj. podle § 6 odst. 2 písm. a) žalovaná). Podle § 15 odst. 1 zákona přizná-li příslušný úřad náhradu škody, je třeba nahradit škodu do šesti měsíců od uplatnění nároku. Dle § 15 odst. 2 zákona domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.
41. Podle § 31 odst. 1 a 3 zákona náhrada škody zahrnuje náhradu takových nákladů řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu, přičemž náklady na zastoupení jsou součástí nákladů řízení a zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování; výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně (tj. *vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)*).
42. Podle § 31a odst. 1 zákona platí, že bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
43. Podle § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem.
44. Podle § 2951 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., *občanský zákoník*, v platném znění (dále jen „o. z.“) se škoda nahrazuje uvedením do předešlého stavu; není-li to dobře možné, anebo žádá-li to poškozený, hradí se škoda v penězích. Dle § 2952 o. z. pak platí, že se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Záleží-li skutečná škoda ve vzniku dluhu, má poškozený právo, aby ho škůdce dluhu zprostil nebo mu poskytl náhradu.

Právní posouzení dané věci:

a) K existenci odpovědnostního titulu:

45. Žalobce se domáhal náhrady škody odpovídající uhrazeným nákladům na právní zastoupení v souvislosti s trestním stíháním a nákladům vzniklým v souvislosti s exekucí, a dále

zadosti učinění za nemajetkovou újmu způsobenou pobytem ve vazbě a trestním stíháním, v němž byl zproštěn obžaloby. Soud se tedy nejprve zabýval důvodností uplatněných nároku především z toho pohledu, zda jsou naplněny obecné předpoklady pro vznik nároku žalobce na náhradu škody či nemajetkové újmy.

46. Jak plyne ze shora uvedeného, zákon v obecné rovině rozeznává dva odpovědnostní tituly, a to nezákonné rozhodnutí a nesprávný úřední postup (srov. § 5 zákona). Stát přitom za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím odpovídá objektivně (tj. bez ohledu na zavinění – srov. § 2 zákona) a za současného (kumulativního) splnění tří podmínek: (i) příslušný orgán státu vydal nezákonné rozhodnutí (či došlo k nesprávnému úřednímu postupu); (ii) poškozenému vznikla škoda (či jiná újma); a (iii) škoda je v příčinné souvislosti s takovým nezákonným rozhodnutím (či nesprávným úředním postupem), jinými slovy je mezi nimi dán vztah příčiny a následku.
47. Jak uvedeno shora, stát stíhá objektivní odpovědnost. Z uvedeného plyne, že vznik nároku na náhradu újmy není podmíněn prokázáním, že orgány činné v trestním řízení jednaly v přímém rozporu se zákonem, nýbrž je založen na principu, podle kterého osoba, jež byla zproštěna obžaloby, resp. nebyla uznána vinnou ze spáchání trestného činu, má zásadně právo na náhradu škody (či jiné újmy) způsobené zahájením a vedením trestního stíhání, a to včetně nákladů na obhajobu (srov. § 31 zákona).
48. Nárok na náhradu škody (či nemajetkové újmy) způsobené zahájením a vedením trestního stíhání, jež neskončilo pravomocným odsouzením, je třeba v zásadě (s výjimkami uvedenými níže) posoudit jako nárok na náhradu újmy způsobené nezákonným rozhodnutím. Jiné než odsuzující rozhodnutí (např. rozhodnutí o zastavení trestního stíhání či zproštění obžaloby) je totiž v zásadě rozhodnutím, které ve svých důsledcích ruší účinky zahájeného trestního stíhání dané až již usnesením o jeho zahájení (jakožto formalizovaným rozhodnutím) či sdělením obvinění jakožto opatřením (záleží na znění tr.ř. účinného v době zahájení trestního stíhání, podstata však zůstává stejná), popř. sdělením podezření jakožto opatřením, jímž bylo trestní stíhání zahájeno, a má tak stejné důsledky jako zrušení nezákonného rozhodnutí podle § 8 odst. 1 zákona. Z uvedených důvodů se tedy nárok na náhradu škody (či nemajetkové újmy) způsobené zahájením trestního stíhání posuzuje podle ustanovení § 5 písm. a), § 7 a § 8 zákona jako nárok na náhradu újmy způsobené nezákonným rozhodnutím (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 1 Cz 6/90 ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001 ze dne 31. 3. 2003). Rozhodujícím měřítkem opodstatněnosti (zákonosti) zahájení (či vedení) trestního stíhání je tudíž pozdější výsledek trestního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2614/2003 ze dne 9. 12. 2004).
49. Mezi stranami bylo nesporné, že je dán odpovědnostní titul na straně státu spočívající v nezákonném rozhodnutí (v podobě zahájení trestního stíhání, které neskončilo odsouzením), přičemž žalovaná nejenže netvrdila, že by nebyl dán odpovědnostní titul, ale nadto žalobce částečně odškodnila. Soud proto po nadbytečnost nezkoumal případné zavinění vedení trestního stíhání ze strany žalobce, které by mohlo vyloučit odpovědnost státu. Soud tedy vyšel z nesporných tvrzení stran a z výsledku dokazování a **dospěl k závěru, že je dán odpovědnostní titul na straně státu spočívající v nezákonném rozhodnutí** (v podobě zahájení trestního stíhání, které neskončilo odsouzením, ale žalobce byl zproštěn obžaloby proto, že nebylo prokázáno, že by se stal skutek, pro nějž byl žalobce stíhán).

b) K majetkové škodě:

50. Zákon blíže nedefinuje pojem škody ani v obecné rovině neupravuje rozsah její náhrady. V této otázce je tudíž třeba vycházet z občanského zákoníku (tj. zejména § 2951 a § 2952 o.z. – srov. shora). Jak uvedeno shora, v případě vzniku nároku na náhradu škody se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Škodou je přitom míněna majetková újma, která nastala (projevuje se) v majetkové sféře poškozeného (spočívá ve zmenšení jeho majetkového stavu), je objektivně vyjádřitelná v penězích a je tudíž tedy napravitelná poskytnutím majetkového plnění, především peněz. Skutečnou škodou se rozumí majetková újma spočívající ve zmenšení majetkového stavu poškozeného oproti stavu před škodnou událostí. Ušlý zisk představuje ušlý majetkový prospěch spočívající v nenastalém zvětšení (rozmnožení) majetku poškozeného, které bylo možno - kdyby nastala škodná událost - důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1158/2004 ze dne 18. 8. 2005 či sp. zn. 25 Cdo 1404/2004 ze dne 4. 11. 2004).
51. Jak uvedeno shora, jedním ze základních předpokladů vzniku odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím (resp. odpovědnosti za škodu vůbec) je vznik škody na straně poškozeného. Pouze tehdy, mělo-li nezákonné rozhodnutí dopad do majetkové sféry žalobce, vzniká mu škoda, jež je nezbytným předpokladem pro uplatnění práva na náhradu škody proti státu. Škoda přitom musí existovat nejpozději v době, kdy soud o uplatněném nároku rozhoduje (srov. § 154 o.s.ř.). Rozhodující je tedy skutkový stav věci existující v době vyhlášení soudního rozhodnutí.
52. Žalobce se domáhal po žalované náhradě škody ve výši 4 235 Kč z titulu vedení exekuce proti žalobci z důvodu nezaplacení zadostiučinění, které bylo žalobci v rámci předmětného trestního řízení uloženo zaplatit nezletilým dětem, o něž se staral. Žalobce v daném ohledu tvrdil, že v důsledku uložení povinnosti platit zadostiučinění se dostal do finanční tísně, pročež proti němu byla vedena exekuce.
53. Soud po zjištění skutkového stavu a zhodnocení důkazních prostředků dospěl k závěru, že zahájení trestního stíhání žalobce, resp. jeho trestní stíhání jako takové, nemohlo být příčinou vzniku tvrzené škody v podobě nákladů exekučního řízení.
54. Soud vzal v řízení za prokázané (na základě nesporných tvrzení stran), že trestní stíhání bylo proti žalobci vedeno na základě usnesení ze dne 13. 12. 2012. Naproti tomu náklady za vedení exekuce ve výši 4 235 Kč vznikly na základě usnesení exekutorského úřadu Praha 9 sp. zn. [REDAKCE] ze dne 13. 5. 2015, kterým bylo předmětné exekuční řízení zastaveno a oprávněným (tj. nikoli žalobci) bylo uloženo, aby zaplatili náklady exekučního řízení ve výši 4 235 Kč. Ve vztahu k žalobci pak povinnost zaplatit zmíněné náklady exekučního řízení vznikla až usnesením Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2015, č. j. [REDAKCE] [REDAKCE] kterým bylo zmíněné usnesení exekutora ze dne 13. 5. 2015 změněno tak, že náklady exekučního je povinen zaplatit žalobce, neboť vznik nákladů zavinil.
55. **Z uvedeného je zřejmé, že mezi vznikem případné škody a nezákonným rozhodnutím (tj. usnesení o zahájení trestního stíhání) zcela absentuje příčinná souvislost a že tedy trestní stíhání žalobce nemělo za následek snížení majetku žalobce.**

56. Nadto soud konstatuje, že bezprostřední příčinou vůbec samotného vedení exekučního řízení nebylo trestní stíhání žalobce, ale porušení jeho povinnosti plnit, která mu byla uložena pravomocným rozhodnutím (jakkoli dané rozhodnutí bylo následně zrušeno).
57. **Z uvedeného důvodu absence příčinné souvislosti soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku IX. tohoto rozsudku a žalobu v daném rozsahu jako nedůvodnou zamítl.**
58. S ohledem na shora závěr soudu ohledně neexistence nároku žalobce na náhradu škody související s exekucí proti jeho osobě soud rovněž z totožných důvodů zamítl požadavek na úhradu 30 Kč odpovídající hotovým výdajům za konverzi přípisu pro potřeby exekučního řízení, kterého se žalobce domáhal v rámci nároku na úhradu nákladů na obhajobu (srov. výrok XII.).
59. Žalobce se dále po žalované domáhal částky 10 730 Kč z titulu náhrady škody odpovídající nákladům vynaloženým na obhajobu v daném trestním řízení za 12 úkonů právní služby a 30 Kč hotových výdajů na konverzi dokumentu (srov. bod 58 shora). Jak již bylo uvedeno, žalovaná částečně požadovaný nárok v rozsahu sedmi úkonů právní služby uznala a žalobci zaplatila částku 14 980 Kč. Žalobce tak nadále požadoval zbývající částku ve výši 10 730 Kč, včetně zákonných úroků z prodlení.
60. S ohledem na skutečnost, že dle soudu je dána existence nezákonného rozhodnutí (trestní stíhání) na straně jedné, žalovaná provedení úkonů právní služby, které uznala, nerozporovala a soud má za prokázané, že došlo k vyúčtování odměny ze strany obhájce žalobce a k jejímu zaplacení ze strany žalobce na straně druhé, soud dospěl k závěru, než že žalobou uplatněný nárok je co do svého základu po právu. Soud se tedy dále zabýval tím, zda žalovanou neuznané úkony právní služby zakládají nárok na náhradu škody.
61. Z provedeného dokazování vyplynulo, resp. bylo mezi stranami nesporné, že žalobce byl obžalován pro podezření ze spáchání zločinu týrání svěřené osoby dle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. c) a d) trestního zákoníku, za což mu dle trestního zákoníku platného ke dni 14. 12. 2012 (tj. ke dni zahájení trestního stíhání) hrozil trest odnětí svobody na 2-8 let. Dle § 10 odst. 3 písm. c) advokátního tarifu při obhajobě v trestním řízení (nejde-li o věc dle § 10 odst. 2 advokátního tarifu) se za tarifní hodnotu považuje částka 30 000 Kč, jde-li o trestný čin, za něj zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice převyšuje 5 let a nepřevyšuje 10 let (tj. jako v případě zdejšího žalobce). Dle zmíněného ustanovení ve spojení s § 7 bod 5 a ve spojení s § 12a odst. 1 advokátního tarifu (dle něhož se sazby mimosmluvní odměny podle § 7 za úkony právních služeb ustanoveného obhájce snižují o 20 %, což žalobce požadoval a žalovaná nerozporovala) pak výše mimosmluvní odměny za 1 úkon právní služby činí 1 840 Kč (zmíněná výše mimosmluvní odměny za úkon právní služby byla mezi stranami nesporná). Jak uvedeno shora, žalovaná žalobci zaplatila částku 14 980 Kč, která odpovídá sedmi úkonům právní služby, včetně režijních paušálů, a ve zbylém rozsahu požadavek žalobce zamítl s tím, že některé úkony právní služby neuznala (srov. bod 3 shora).
62. Soud ve shodě s názorem žalované neuznal žalobcem požadovanou úhradu za poradu dne 8. 10. 2014, neboť ta je zahrnuta již v úkonu převzetí věci. Uvedený závěr potvrzuje např. rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2000, čj. [REDAKCE] dle něhož úkon převzetí a příprava zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu je složen ze dvou složek, tj. úkonu převzetí a přípravy a dále první porady, první poradu s klientem nelze účtovat zvlášť, a to bez ohledu na délku této porady. To, že je první porada s klientem zahrnuta do přípravy zastoupení, podtrhuje i znění § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu,

kde je jako další úkon uvedena „další“ porada s klientem přesahující jednu hodinu. Na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit ani tvrzení žalobce, že první porada žalobce a jeho obhájce proběhla telefonicky a následně téhož dne rovněž fyzicky, neboť se lze jen stěží domnívat, že by téhož dne (v den převzetí zastoupení) proběhly dvě plnohodnotné porady s klientem. Nadto v záznamu o právní poradě je uvedeno, že „Klient advokáta informoval o dosavadním trestním řízení...“, z čehož dle soudu jednoznačně plyne, že se jednalo o první poradu.

63. Soud se dále ztotožňuje se závěrem žalované, která žalobci přiznala náhradu za nahlížení do spisu dne 13. 10. 2014 v rozsahu 1 úkonu. Soud se opřel o závěr Nejvyššího soudu uvedený v rozhodnutí ze dne 16. 6. 1999, sp. zn. 7 Tz 66/99, dle něhož jestliže je obhájce obviněnému ustanoven až v průběhu trestního řízení, je pro řádný výkon jím poskytované právní pomoci nezbytným úkonem studium spisu, neboť takový obhájce neměl možnost se s trestním spisem seznámit, jako by měl v případě, kdy by byl ustanoven od počátku trestního řízení. Za tento úkon tak přísluší obhájci odměna a náhrada vynaložených nákladů. Vzhledem k tomu, že tento úkon právní služby není výslovně uveden v popisu úkonů právní služby v § 11 advokátního tarifu, dopadá na něj ustanovení § 11 odst. 3 zmíněného předpisu.
64. Soud však žalobci přiznal náhradu za nahlížení do spisu a jeho studium pouze v rozsahu 1 úkonu právní služby (namísto požadovaných 4 úkonů) odpovídající dvěma hodinám, během nichž obhájce žalobce nahlížel do spisu (srov. faktura č. ██████ – srov. bod 22 shora) a což dle soudu analogicky odpovídá rozsahu úkonu právní služby dle § 11 odst. 1 písm. f) prostudování spisu při skončení vyšetřování, a to každé započaté dvě hodiny. Nicméně s ohledem na již pokročilé stádium trestního řízení, které musel obhájce žalobce studovat, soud přiznal plnou náhradu odpovídající mimosmluvní odměně dle advokátního tarifu, jakkoli si je soud vědom toho, že žalobce za nahlížení do spisu dle faktury zaplatil pouze 1 000 Kč, tj. částku nižší než je výše mimosmluvní odměny. Soud má za to, že zmíněná odměna za daný úkon je s přihlédnutím k okolnostem případu přiměřená.
65. Soud na rozdíl od žalované přiznal žalobci náhradu za úkon spočívající v sepsání právního rozboru ve věci možnosti podat dovolání, který soud považoval za účelný, a to s ohledem na to, aby se žalobce mohl kvalifikovaně rozhodnout o možných přínosech a rizicích podání dovolání.
66. Naproti tomu soud nepřiznal žalobci náhradu za podnět k odkladu výkonu rozhodnutá ze dne 15. 12. 2014, a to z toho důvodu, že dle faktury č. ██████ obhájce žalobce za daný úkon ničeho nefaktoval (srov. bod 23 shora). Nadto žalobce při jednání konaném dne 23. 6. 2017 uvedl, že ničeho nepožaduje z dané faktury. Jelikož žalobce za daný úkon svému obhájci nic neplatil, tak mu ani nemohla vzniknout majetková škoda a tudíž není dána jedna z kumulativních podmínek pro vznik odpovědnosti za škodu.
67. Za dva úkony, a sice porada dne 16. 4. 2015 a návrh na doplnění dokazování dne 16. 4. 2015 pak soud přiznal náhradu ve 2 500 Kč a nepřiznal žalobci režijní paušály. Důvodem je skutečnost, že dle faktury č. ██████ právní zástupce žalobce požadoval zaplacení za oba dva úkony celkovou částku 2 500 Kč (srov. bod 25 shora), tj. částku nižší, než činí mimosmluvní odměna dle advokátního tarifu. Jelikož se dle shora citovaných zákonných ustanovení hradí pouze skutečná škoda, resp. škoda nikoli vyšší než dle advokátního tarifu, nicméně žalobci nelze přiznat náhradu za škodu, která mu ve skutečnosti vůbec nevznikla, soudu nezbylo než přiznat žalobci za zmíněné dva úkony náhradu ve výši 2 500 Kč odpovídající fakturované částce.

68. Pro přehlednost tedy soud rekapituluje, že žalobci náleží náhrada škody z titulu „obhajného“ ve výši mimosmluvní odměny dle advokátního tarifu za následující úkony právní služby: (i) převzetí věci a příprava obhajoby dne 8. 10. 2014; (ii) nahlížení do spisu u OS dne 13. 10. 2014; (iii) sepsání právního rozboru ve věci dne 14. 10. 2014; (iv) sepsání a podání dovolání dne 20. - 24. 10. 2014 a (v) účast u hlavního líčení dne 24. 4. 2015 (které žalovaná nerozporovala a navíc žalobci uhradila), tj. 5 x 1 840 Kč = 9 200 Kč, a dále náhrada za 5 režijních paušálů po 300 Kč, tj. 1 500 Kč (tj. celkem 10 700 Kč). Dále žalobci náleží náhrada škody v celkové výši 2 500 Kč za (i) poradu dne 16. 4. 2015 a (ii) návrh na doplnění dokazování dne 16. 4. 2015. Jelikož obhájce žalobce nefakturoval DPH, žalobci nepřisluší úhrada částky odpovídající DPH. **S přihlédnutím ke shora uvedenému soud dospěl k závěru, že žalobci vznikl nárok na náhradu škody z titulu „obhajného“ ve výši 13 200 Kč.**
69. Ze shora uvedeného je patrné, že žalovaná žalobci přiznala na náhradě nákladů na obhajobu více (14 980 Kč), než mu dle soudu náleží. Soud tedy ve zbylém rozsahu 10 730 Kč (po částečném zpětvzetí) žalobu zamítl, jak uvedeno ve výroku XII.

c) K nemajetkové újmě

70. Co se týče vzniku nemajetkové újmy z důvodu zahájení a vedení trestního stíhání, nejde o vyvratitelnou domněnku, ale újma z důvodu trestního stíhání musí být prokázána, (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 3. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2555/2010 či rozhodnutí ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011). Jakkoli si je soud vědom toho, že každé trestní stíhání je vždy spojeno s významným zásahem do osobnostních práv a soukromého a osobního života trestně stíhaných osob (srov. např. nález Ústavního soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 428/05 ze dne 11. 10. 2006 či ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04), soud vychází z toho, že vznik nemajetkové újmy není na místě presumovat, ale prokazovat, stejně jako intenzitu takové (případné) újmy odůvodňující peněžní odškodnění.
71. Soud při stanovení formy a výše zadostiučinění z titulu nezákonného trestního stíhání vycházel v souladu s ustálenou judikaturou ze tří základních kritérií: z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a z dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce. Forma a případná výše zadostiučinění přitom nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 či např. ze dne 11. 1. 2018, sp. zn. 30 Cdo 646/2017).
72. Povahou trestní věci se má na mysli zejména závažnost trestného činu, které bylo žalobci kladeno za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou žalobce (poškozený) trestní řízení vnímá. **V daném případě byl žalobce obviněn z trestného činu týrání svěřené osoby, což je dle soudu trestný čin společensky velmi negativně vnímaný.** Co se týče délky trvání zásahu spočívajícího ve vedení trestního stíhání, tak ten trval od 14. 12. 2012 (kdy bylo žalobci sděleno obvinění) do 23. 5. 2015 (pravomocné zproštění obžaloby), tj. cca 2 roky a 5 měsíců, **zásah tak nebyl nijak prima facie nepřiměřeně dlouhý.**
73. Žalobce vylíčil dopady trestního stíhání ve své osobnostní sféře, a to konkrétně ve sféře psychické, fyzického zdraví, pracovní a dále uvedl, že byl narušen jeho vztah k ženám a byl vnímán negativně ze strany svého okolí. Žalobce však zásah do sféry psychické a zejména fyzického zdraví vztáhl ke svému pobytu ve vazební věznici, nikoli k trestnímu stíhání jako

takovému (k tomu srov. níže), s výjimkou tvrzené [REDAKCE] jejíž spojitost s vedením trestního řízení však dokazování nepotvrdilo, když lékař pouze uvedl, že spojitost nelze teoreticky vyloučit (srov. bod 17 shora).

74. Z provedeného dokazování dále vyplynulo, že žalobce ukončil svůj pracovní poměr ještě *před* zahájením trestního stíhání a cca po dvou měsících po propuštění z vazby si našel zaměstnání nové. Soudu tedy nezbylo než uzavřít, že trestní stíhání nemělo dopad do pracovní sféry žalobce. Z provedeného dokazování dále vyplynulo, že žalobcovo blízké okolí (syn, matka, známí či sousedé) nevěřili, že by spáchal skutek, z něhož byl obviněn, příp. širší rodina o trestním stíhání žalobce nevěděla vůbec. Dle soudu tedy trestní stíhání nemělo dopad do žalobcovy rodinné sféry. Z dokazování dále vyplynulo, že informace o stíhání žalobce se šířila mezi jeho bývalými kolegy u bývalého zaměstnavatele. Z výpovědi žalobce dále vyplynulo, že si našel novou přítelkyni cca v polovině roku 2015 a později se s ní oženil. Soud tedy neshledal ani výrazné či trvalé narušení vztahu žalobce k ženám, jak tvrdil žalobce. Soud naproti tomu vzal v úvahu skutečnost, že trestní stíhání žalobce bylo medializováno v celostátní televizi (s uvedením jeho jména a podoby, a dále „barvitých“ ilustračních záběrů dítěte s popisem skutků, kterých se žalobce měl údajně dopustit). Soud zároveň zohlednil to, že ke zproštění obžaloby žalobce došlo až na základě rozhodnutí Nejvyššího soudu po podání mimořádného opravného prostředku, přičemž žalobce byl po jistou dobu pravomocně odsouzen v rámci nezákonného trestního stíhání.
75. V souladu s rozhodovací praxí Nejvyššího soudu (srov. např. rozhodnutí 30 Cdo 3212/2015 ze dne 16. 5. 2017) soud dále provedl srovnání s jinými obdobnými případy odškodnění, a to konkrétně s odškodněním, jež se dostalo poškozenému v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] ve znění měnicího rozsudku Městského soudu v Praze coby soudu odvolacího pod sp. zn. [REDAKCE] kdy poškozenému hrozil trest odnětí svobody (sazba 1 rok až 5 let), zásah spočívající ve vedené trestního stíhání trval po dobu cca 1 roku a 11 měsíců (tj. o cca 6 měsíců kratší dobu), na rozdíl od žalobce se však nejednalo o vazební stíhání, ale naproti tomu byl prokázán významný zásah v osobnostní sféře (ztráta financí, postavení mimo službu, téměř dva roky nejistoty o svobodu, o práci, zabezpečení rodiny; velké mediální publicita); ve zmíněném případě (na rozdíl od zdejšího žalobce) mělo stíhání vliv i na profesi poškozeného, který byl policistou a po dobu trestního stíhání byl postaven mimo službu, po zproštění obžaloby musel čelit skutečnosti, že řada kolegů je přesvědčena o jeho vině i nadále a trestním stíháním byl ztížen i případný kariérní postup. Ve zmíněném řízení se žalobci dostalo zadostiučinění ve výši 100 000 Kč.
76. Na podkladě shora uvedených prokázaných skutečností soud dospěl k závěru, že žalobci vznikla určitá újma spočívající v zásahu do jeho osobnostních práv způsobená nezákonným trestním stíháním, nicméně nikoli takové intenzity, jež by odůvodňovala navýšení zadostiučinění poskytnuté žalovanou, které je dle soudu s přihlédnutím k okolnostem případu přiměřené. Z uvedeného důvodu soud žalobu na poskytnutí zadostiučinění z titulu trestního stíhání žalobce zamítl, jak je uvedeno ve výroku VIII. tohoto rozsudku.
77. Co se týče zadostiučinění za pobyt žalobce ve vazbě, soud předně pro úplnost uvádí, že žalobce se po částečném zpětvzetí žaloby domáhal odškodnění nemajetkové újmy ve výši 87 500 Kč za (nesporných) 125 dnů omezení osobní svobody vazbou, a to částkou 1.500 Kč/den. Žalovaná shledala adekvátním odškodněním částku 800 Kč/den, kdy tomuto dennímu odškodnění odpovídající částku 100 000 Kč již žalobci poskytla.

78. Při stanovení formy a výše odškodnění soud vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR, dle něhož je při úvaze o formě a výši odškodnění v případě nezákonného omezení osobní svobody třeba přihlídnout ke třem základním kritériím, kterými zpravidla jsou: povaha trestní věci, celková délka omezení osobní svobody a následky v osobní sféře poškozené osoby. Nejvyšší soud dále konstatoval, že samotné držení ve vazbě má z povahy věci negativní dopady do svobody pohybu či do práva na soukromí, a v tomto ohledu výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti dotčené osoby (srov. např. rozsudek ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010 či např. ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 914/2011).
79. Soud tedy konstatuje, že vznik nemajetkové újmy se předpokládá (jde o vyvratitelnou právní domněnku), přičemž její vznik žalovaná nevyvracela a naopak za nezákonné omezení osobní svobody vazbou žalobce odškodnila.
80. Z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu ČR dále plyne, že adekvátním odškodněním za nezákonnou vazbu představuje částka v rozmezí 500 Kč až 1 500 Kč za jeden den trvání vazby, v jejímž rámci soud promítne okolnosti svého posuzování. Ke zmíněnému rozmezí je však nutno přistupovat pouze jako k orientačnímu s tím, že podléhá toliko úvaze soudu v konkrétním případě, k jaké částce dospěje (srov. např. rozsudek ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010 či např. ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 914/2011). Z uvedeného plyne, že je zdůrazněna zásada finančního odškodnění nemajetkové újmy, neboť bez dalšího dochází k zásahu do vůbec nejzákladnějších práv (jako je zejména omezení svobody pohybu a práva na soukromí), pročež samotné konstatování porušení práva se bez dalšího jeví jako zcela nedostatečná forma odškodnění).
81. Soud nejprve konstatuje, že vazební stíhání vždy představuje významný zásah do osobnostních práv obviněného, který je vystaven zátěži pramenící z omezení jeho osobní svobody, a to navíc v zařízení, které jako institucionalizovaný prostředek státu slouží především k nápravě pachatelů trestné činnosti, tedy v zařízení pojmově spojeném s prvkem represe (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 3545/2010 ze dne 29. 11. 2011).
82. Na základě posouzení individuálních okolností dané věci pak soud dospěl k závěru, že denní odškodnění ve výši 800 Kč je v případě žalobce přiměřené. Žalobce byl stíhán za zločin násilného charakteru, který je nadto ze strany společnosti vnímán negativně. Délka vazby však dle soudu nebyla extrémně dlouhá, jakkoli nebyla zanedbatelná. Žalobce zároveň prokázal zásah do jeho osobní sféry života, který mu vazba způsobila, a to konkrétně psychické a zejména fyzické potíže, kdy žalobce ve vazbě několikrát navštívil psychologa a kaplany a výrazně zhubl. Soud vzal rovněž v úvahu, že žalobce byl opakovaně ošetřován na neurologii. Co se týče žalobcem tvrzené [REDAKCE] tak dle soudu nebylo prokázáno, že by její vznik byl v příčinné souvislosti mezi vazbou či trestním stíháním žalobce. Soud rovněž vzal v úvahu, že žalobce mohl citlivěji prožívat své zdravotní problémy již pouze v důsledku toho, že byl s problémy se zády nucen pobývat ve vazební věznici. Žalobce dále tvrdil, že po propuštění u vazby se přestal stýkat s přáteli, nicméně z dokazování vyplynulo, že kontakt s přáteli i věnování se koníčkům omezil na minimum již před zahájením trestního stíhání, resp. vazbou. Dle soudu tedy nebyl prokázán zásah vazby do dané sociální sféry žalobce. Žalobce netvrdil ani neprokazoval nijak zhoršené podmínky vazební věznice (nad rámec dlouhotrvající zdravotní péče). Nebyl prokázán ani zásah do sféry pracovní, když z dokazování vyplynulo, že žalobce ukončil pracovní poměr ještě před jeho zadržením a vzetím do vazby. Rovněž žalobce netvrdil ani neprokazoval zásah pobytu ve vazbě do rodinného života, a z dokazování vyplynulo, že jej navštěvovala matka a syn, další blízcí

přátele a sousedé obvinění nevěřili, příp. širší rodina o trestním stíhání jako takovém vůbec nevěděla.

83. Soud v souladu s rozhodovací praxí Nejvyššího soudu (srov. např. rozhodnutí 30 Cdo 3212/2015 ze dne 16. 5. 2017 provedl srovnání s jinými obdobnými případy odškodnění, a to konkrétně s odškodněním, jež se dostalo poškozenému v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] resp. v navazujícím řízení u Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího pod sp. zn. [REDAKCE] kdy poškozenému hrozil citelný trest odnětí svobody (sazba dvě léta až deset let), vazba byla delší než u zdejšího žalobce (141 dní), nebyl prokázán zásah v osobnostní sféře a poškozený měl trestní minulost, a bylo mu poskytnuto zadostiučinění ve výši 500 Kč/den. V jiném řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] resp. v řízení u Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího pod sp. zn. [REDAKCE] kdy hrozil poškozenému rovněž citelný trest odnětí svobody (sazba dvě léta až deset let), vazba trvala déle (184 dnů), byl prokázán zásah v osobnostní (rodinné) sféře, poškozený byl omezen jazykovou bariérou, prokázal psychické a fyzické problémy z výkonu vazby a nadto nikdy nebyl soudně trestán, bylo poškozenému poskytnuto odškodnění ve výši 1 000 Kč za den výkonu vazby.
84. S přihlédnutím k jednotlivým uvedeným zásahům do osobní sféry žalobce a ve světle shora uvedeného srovnání se soudu jeví jako zcela adekvátní poskytnutí zadostiučinění v penězích právě ve výši 800 Kč za den strávený ve vazbě. Celková doba vazby trvala 125 dní x 800 Kč/den, tj. celkem 100 000 Kč, přičemž zmíněnou částku již žalovaná žalobci přiznala a vyplatila. Jelikož dle soudu **okolnosti případu neodůvodňují vyšší denní sazbu odškodnění žalobce za výkon vazby, soud žalobu v dané části zamítl, jak uvedeno ve výroku V. tohoto rozsudku.**

K úrokům z prodlení:

85. Co se týče výše žalobou požadovaného příslušenství vztahujícího se k jistě nároku, tak žalobce požadoval úroky z prodlení od správného data (13. 4. 2016). Jak uvedeno shora, dle § 15 odst. 2 zákona se poškozený může domáhat se náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. S ohledem na znění citovaného ustanovení stojí soudní judikatura na konstantním závěru, že stát se ocitá v prodlení s náhradou škody či jiné újmy způsobené nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím teprve marným uplynutím šestiměsíční lhůty určené k předběžnému projednání nároku, jež začíná běžet ode dne uplatnění nároku poškozeným u příslušného úřadu (tj. v dané věci žalované). Teprve ode dne následujícího po uplynutí zmíněné lhůty jej tedy stíhá povinnost zaplatit úrok z prodlení (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2060/2001 ze dne 24. 4. 2003 či sp. zn. 30 Cdo 2779/2012 ze dne 12. 6. 2013).
86. Uplatněním je pak okamžik doručení žádosti žalobce o náhradu újmy žalované, tj. v daném případě dne 12. 10. 2015. Lhůta 6 měsíců tak žalované uplynula dne 12. 4. 2016 (úterý), kdy byl zároveň poslední den lhůty. Žalovaná se tedy dostala do prodlení marným uplynutím 6 měsíců od uplatnění nároku dne 13. 4. 2016 a od tohoto dne (včetně) ji stíhala povinnost zaplatit příslušenství pohledávky.
87. Jak uvedeno shora, žalobce vzal částečně svou žalobu zpět ve výši 21 080 Kč, které se domáhal z titulu ušlého zisku, protože soud ve zmíněném rozsahu řízení zastavil. Jelikož však žalobce nevzal zpět žalobu co do požadovaných úroků z prodlení, soudu nezbylo než žalobu v daném rozsahu zamítnout, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

88. Soud dospěl k závěru, že částka 100 000 Kč, kterou žalovaná žalobci poskytla z titulu nemajetkové újmy způsobené časem stráveným ve vazbě, a částka 14 500 Kč z titulu nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním byly důvodně požadovány. Z uvedeného důvodu soud přiznal žalobci úroky z prodlení v zákonné výši za dobu od 13. 4. 2016 do 25. 10. 2016 (kdy žalovaná zmíněné částky žalobci zaplatila) ze zmíněných částek, které dle soudu žalobci náleží (srov. výrok IV. a VII. tohoto rozsudku).
89. Soud dále ve výroku V. a VIII. tohoto rozsudku zamítl zákonné úroky z prodlení za požadované období z částky 87 500 Kč a 35 500 Kč (představující rozdíl mezi částkami, které žalovaná žalobci zaplatila a která zároveň dle soudu žalobci náleží, a částkami požadovanými žalobcem), neboť soud zamítl přiznání dané jistiny.
90. Jelikož soud dospěl k závěru, že žalobce má nárok na náhradu škody odpovídající „obhajnému“ ve výši nižší, než mu přiznala žalovaná, přiznal žalobci úroky z prodlení v zákonné výši pouze z částky 13 200 Kč, která mu dle soudu náleží, a to za období od 13. 4. 2016 do 25. 10. 2016 (datum zaplacení žalovanou), jak uvedeno ve výroku XI.).
91. Soud dále ve výroku XII. tohoto rozsudku zamítl zákonné úroky z prodlení za období od 13. 4. 2016 do 25. 10. 2016 z částky 1 780 Kč (představující rozdíl mezi částkou, kterou žalovaná žalobci zaplatila a částkou, která dle soudu žalobci náleží), neboť dle soudu žalovanému náleží „obhajné“ pouze ve výši 13 200 Kč spolu s úroky z prodlení, a tudíž nemohl přiznat úroky z prodlení z částky vyšší. Jelikož soud zamítl nárok žalobce na doplacení části „obhajného“ ve výši 10 730 Kč, zamítl i související úrok z prodlení od 13. 4. 2016 do zaplacení.

K nákladům řízení:

92. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 2 o.s.ř., podle něhož měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. S ohledem na částečný úspěch jak žalobce tak také žalované, a za situace, kdy výše přiměřeného zadostiučinění závisela na úvaze soudu, bylo rozhodnuto, jak uvedeno ve výroku XIII.

Ke lhůtě k plnění:

93. Lhůta k plnění ve vyhovujícím výroku o věci samé (IV., VII. a XI.) byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř., když soudu je z jeho činnosti známo, že uvedená lhůta odpovídá technickoorganizačním podmínkám čerpání peněžních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná jako organizační složka státu řídí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2. Nesplní-li žalovaný povinnosti uložené mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobce domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Praha 16. března 2018

Mgr. Daniela Břízová Ratajová, LL.M. v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Alica Bajerová